

Arrest

nr. 151 814 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, geboren te Ayman, Yemen op 15 maart 1985, van Soedanese ouders. U keerde terug naar Soedan toen u vijf of zes jaar was, wanneer de werkcontracten van uw ouders in Yemen waren afgelopen.

U studeerde in Soedan aan de universiteit en behaalde uw diploma op 15 oktober 2009 in 'informatica technologie'. U werkte een tijd bij de bloedtransfusie bank en vervolgens ook bij Gannam. Daar werkte u voor Bachir Al Sadek Amlî, een voormalig minister van Financiën van Sennar en Khartoem. U hielp Bachir met zijn nieuwe PC en met het inscannen van documenten. U merkte hierdoor dat Bachir bezig was met frauduleuze praktijken die te maken hadden met de verkoop van gronden.

U besloot om deze informatie over Bachir aan een officier van de veiligheids politie door te geven, (M.E.F.). U kende hem via vrienden. Ondertussen had u ervoor gezorgd dat u naar Saoedi Arabië kon

emigreren. U vertrok op 17 april 2012 naar Saoedi Arabië. U keerde vervolgens naar Soedan terug op 24 juli 2013. Via een vriend had u geregeld dat u de reguliere paspoortcontroles kon ontwijken. U verbleef in Soedan tot 24 september 2013, waarop u naar Koeweit vertrok tot 12 juli 2014. U besloot om terug naar Soedan te gaan omdat uw moeder ziek was en om er de Ramadan en het Suikerfeest te vieren. Bij de paspoortcontrole werd u tegengehouden en apart ondervraagd. U werd vervolgens naar een ander gebouw van de veiligheid gebracht. U werd er verder ondervraagd en opgesloten. U werd er mishandeld waardoor u op 19 of 20 juli naar het ziekenhuis moest gaan. Nadat u er twee dagen verbleef, kon u dankzij de hulp van iemand uit het ziekenhuis geraken en besloot u naar een vriend van u in Omdurman te gaan. U verbleef er ongeveer veertig dagen. Tijdens die periode keerde u terug naar Khartoem om er uw familie op de hoogte te brengen. Vervolgens vertrok u eind augustus 2014 clandestien uit Soedan en ging u via Egypte en vervolgens Italië om op 21 september 2014 in België te arriveren. U vroeg er de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de islamitische beweging, de groep van Bachir Al Sadek omdat u informatie zou hebben doorspeeld aan een veiligheidsagent i.v.m. zijn frauduleuze praktijken (zie gehoor CGVS, p 15).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw vrees jegens Bachir Al Sadek niet concreet kan maken.

Zo verklaart u dat u voor Bachir, een voormalig minister van financiën van de staat Sennar en Khartoem werkte in diens privébedrijf (zie gehoor CGVS, p 10). Hij zou uw hulp hebben ingeroepen om een nieuwe PC, printer en scanner correct te laten functioneren. Tevens vroeg hij u om dossiers in te scannen waaruit u kon afleiden dat het bedrijf, Gannam, waar Bachir de algemeen directeur van was, bezig was met frauduleuze praktijken (zie gehoor CGVS, p 17).

Uit de **brief van Gannam** die u voorlegt, ondertekend door Bachir Al Sadek, gedateerd op 14 april 2012, blijkt dat u van oktober 2010 tot maart 2012 het bedrijf Gannam technisch heeft ondersteund. Echter, u verklaart dat deze brief werd opgemaakt in februari 2012 en niet in april 2012 en dat het eigenlijk gewoon moet aantonen dat u voor Gannam heeft gewerkt (zie gehoor CGVS, p 19). Het is binnen deze context zeer verwonderlijk dat u eind 2011 voelt dat uw leven in gevaar is en de nodige maatregelen neemt om het land te verlaten (zie gehoor CGVS, p 12), en alsnog een referentiebrief laat opmaken door het bedrijf van de man die u vreest.

U verklaart dat u via een vriendin van u bij Gannam bent beginnen werken. Wanneer u wordt gevraagd wie er op het kantoor werkt, zegt u '... er is altijd Arij en Jamal. Arij is in 2012 weggegaan. Ze was er alleen als een 'decor' ze had geen idee van wat er gebeurde. Ze moest gewoon printen, de studies printen, de contracten voor de installatie van elektriciteit enzo. Maar Jamal, hij was de vertrouweling van Bachir....' (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer u wordt gevraagd naar de volledige naam van Jamal, zegt u dat u dit niet meer weet (zie gehoor CGVS, p 18). Het is niet aannemelijk dat u verklaart dat u informatie bij elkaar had waaruit de frauduleuze praktijken van Bachir naar voren komen, terwijl u zich de volledige naam van Jamal, een vertrouweling van Bachir niet kan herinneren. Ook over de naam van (K.), die zich bezighield met de fictieve bedrijven, bent u niet zeker: 'Is het (K.E.C.)? het is een leugenaar, ik heb zijn echte persoonlijkheid niet te weten gekomen.' (zie gehoor CGVS, p 10). **Echter, wanneer u een heel dossier op punt zet om de bedrieglijke praktijken van Bachir aan de kaak te stellen en dit aan de Soedanese veiligheids politie, in hoofde van (M.E.F.) overmaakt en daar u inschat dat het overmaken van deze informatie betekent dat u uw land dient te ontvluchten, is het helemaal niet geloofwaardig dat u de namen van de hoofdmedespelers (niet) correct kent.**

U verklaart dat u digitaal over de informatie beschikte, maar dit bent kwijtgespeeld in Saoedi Arabië, waar u initieel naartoe vluchtte. (zie gehoor CGVS, p 20). **Echter, indien u over dergelijke belangrijke informatie beschikt die maakt dat u uw land moet ontvluchten, is het niet aannemelijk dat u deze zomaar 'kwijtspeelt'. Het geeft blijk van weinig interesse in uw zaak.** Bovendien dient te worden opgemerkt dat in uw paspoort dat u voorlegt, een stempel staat van de ambassade van de Verenigde Arabische Emiraten en niet van Saoedi Arabië. Nergens tijdens het gehoor maakt u melding dat u ooit in de Verenigde Arabische Emiraten zou hebben verbleven (zie gehoor CGVS, p 6).

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd wanneer blijkt dat u (M.E.F.) niet meer heeft gecontacteerd eens u het land bent uitgegaan. U verklaart hierover dat een vriend u heeft gezegd dat Mohamed niet te vertrouwen is en dat u daarom geen poging nam om hem te contacteren (zie gehoor CGVS, p 21). **Echter, indien uw zaak dermate ernstig zou zijn, is het niet geloofwaardig dat u geen enkele poging onderneemt om de werkelijke impact van uw actie na te gaan.** Immers, u bent niet op de hoogte of Mohamed iets met uw informatie heeft gedaan (zie gehoor CGVS, p 22). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas hierdoor ernstig aangetast. **Immers, indien u daadwerkelijk een vrees zou hebben, kan van u verondersteld worden dat u het nodige zou doen**

of zou hebben gedaan om correcte informatie te bekomen om zodoende een correct beeld te hebben van de hele situatie. Het feit dat u dit nalaat maakt uw relaas weinig doorleefd.

U baseert uw huidige vrees onder meer op het feit dat er veel mensen naar uw huis zijn gekomen in 2012 en dat dit meermaals is voorgekomen, ook in 2013 (zie gehoor CGVS, p 22). Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt wie er dan bij u thuis kwam, zegt u 'Maar, er zijn mensen die aan het huis komen, naar mij vragen, ze (nvdr. mijn familie) kennen hen niet. Ze (nvdr. mensen die aan uw deur komen) hebben geprobeerd om de deur te forceren, mijn zus is hierbij gewond geraakt aan haar arm. Ze zijn ook naar de boetiek gegaan om er naar mij te vragen.'. Wanneer de PO verder peilt wie er dan naar u vraagt, zegt u 'Ik weet niet helemaal wie ze zijn. Zijn het mensen van de veiligheid, of zijn het mensen, burgers... ik weet het niet.'. Wanneer de PO verder probeert te weten wat ze aan uw familie hebben gezegd en of ze hen hebben gezegd waarom ze u zoeken, zegt u 'Neen. Ze zijn niet naar ons gekomen met iets officieels, met een mandaat ofzo.' (zie gehoor CGVS, p 15). **Ook hier slaagt u er niet in om uw vrees te concretiseren en te objectiveren.**

Voorts is het niet aannemelijk dat u, terwijl u zegt dat u uw land moest ontvluchten, verklaart dat u **tot tweemaal toe terug naar Soedan bent gegaan** (zie gehoor CGVS, p 12 en p 14). U verklaart dat u een eerste keer terug naar Soedan keerde omwille van problemen met uw garant in Saoedi Arabië. U verklaart hierover 'Mijn garant heeft de gelegenheid gegrepen om me enorme sommen te laten betalen. Geld dat ik niet had. En dus had ik het gevoel dat het minder goed ging in Saoedi Arabië. Tijdens die tijd is het me gelukt om een contract te krijgen in Kuwait. Ik heb gevraagd aan de garant om Saoedi Arabië te verlaten. Hij heeft het geweigerd dat ik Saoedi Arabië zou verlaten. Ik ben naar de ambassade van Soedan gegaan. En die heeft geweigerd om me te helpen. Ik heb gezegd dat de garant weigert om me te laten gaan. En uiteindelijk heb ik het probleem opgelost door andere Saoediërs langs mij te krijgen en zo is het dan opgelost geraakt. Ik ben dan terug naar Soedan gegaan.' (zie gehoor CGVS, p 12). **Vooreerst is het niet aannemelijk dat u omwille van financiële problemen met uw garant beslist om terug te keren naar Soedan daar u verklaart dat uw leven er in gevaar is. Vervolgens is het niet aannemelijk dat u, die problemen zou hebben met de machthebbers van Soedan (zie gehoor CGVS, p 15) steun zoekt bij de Soedanese ambassade.** Bovendien verklaart u dat u, met de hulp van een vriend, (M.A.), die dan weer iemand kende op de luchthaven, van wie u de naam niet kent, op een legale manier het land bent ingegaan (zie gehoor CGVS, p 13). Het tart elke geloofwaardigheid dat u niet meer informatie heeft over deze vriend en dat u hiervoor zelfs niets heeft moeten betalen. Uw vriend was zelfs niet op de hoogte van de situatie waar u bij betrokken was (zie gehoor CGVS, p 13). De tweede keer dat u terug naar Soedan keerde, werd u vervolgens bij de paspoort controle tegengehouden. Indien u daadwerkelijk een vrees koesterde jegens de Soedanese autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u deze keer geen veiligheidsmaatregelen trof en uw contacten aansprak. Bovendien is het niet aannemelijk dat iemand die werkelijk zou vrezen voor zijn leven beslist om terug naar zijn land te keren omdat zijn moeder ziek zou zijn en om er de Ramadan te vieren (zie gehoor CGVS, p 22). **Opnieuw wordt de ernst van uw vrees danig ondermijnd.**

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u verklaart te zijn gevlucht omdat u werd gemarteld in de gevangenis tijdens de ondervragingen. Echter, u verklaart dat ze u alleen vragen stelden over uw identiteit. De eerste dag waren het gewone vragen, naam... De tweede dag was het info, algemene info over mij. Ze hebben me niet ondervraagd. Ze hebben me die info gegeven. Ik was mishandeld. Verbaal. En ook, ze sloegen met hun handen. Ik was heel medewerkend. Maar het was provocatie van hun kant.' (zie gehoor CGVS, p 22-23). U zei bovendien '...Tijdens mijn laatste arrestatie, ze hebben me niet ondervraagd over Bachir of zelfs maar zijn naam gezegd.' (zie gehoor CGVS, p 15).

Opnieuw kan u niet concretiseren waarom u werd opgepakt en of dit effectief te maken heeft met uw vrees voor Bachir.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande bevinding niet wijzigen. Naast de elementen die reeds aan bod kwamen, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. U legt een kopie voor van uw paspoort met enkele stempels. Echter, aangezien het gaat om een fotokopie, kan er geen geloof aan gehecht worden aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben. De andere documenten die u voorlegt i.v.m. uw nationaliteit, bevatten geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door deze documenten worden bedoeld. Deze zijn dus geen bewijs van uw identiteit, ze vormen hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze documenten. De documenten die u voorlegt i.v.m. uw verblijf in Koeweit

hebben op zich geen betrekking op uw vermeende problemen in Soedan, ze kunnen dan ook niet als ondersteunend werken voor uw relaas. Opmerkelijk hierbij is wel dat uit deze documenten blijkt dat u gehuwd zou zijn terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u niet getrouwd was (zie gehoor CGVS, p 6). U legt ook een diploma voor waaruit blijkt dat u Informatica heeft gestudeerd en een studentenkaart voor het academisch jaar 2002-2003. Op geen enkel moment wordt uw opleiding in twijfel getrokken. Ook de informatie over uw vluchtgegevens dragen niet bij tot de ondersteuning van uw relaas. Tot slot legt u foto's voor. Echter, op geen enkele foto staat u herkenbaar.

Met betrekking tot de opmerking die uw advocaat maakte tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p 14) dat de tolk tolkte van het Arabisch naar het Frans en vice versa hoewel het een Nederlandstalige procedure betreft, dient vooreerst te worden benadrukt dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat het eigenlijke onderzoek van uw asielaanvraag niet in het Frans, maar wel in het Nederlands gebeurde. Het gehoorverslag werd immers in het Nederlands genoteerd en de beslissing is in het Nederlands opgesteld. De Nederlandstalige procedure werd dan ook gevolgd. Daarnaast maakte u ook geen opmerking over enige problemen bij de vertaling. Immers, u bevestigde dat u de tolk goed heeft begrepen (zie gehoor CGVS, p 24).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Met betrekking tot de feiten stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift als volgt:

"Verzoeker is geboren te Hajji, Yemen op 15.03.1985 en is Soedanees Staatsburger.

Hij deed op datum van 22.09.2014 een asielaanvraag.

Voor een beknopte weergave van de feiten uit verzoekers leven kan verwezen worden naar punt A van de bestreden beslissing. Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat de geboorteplaats van verzoeker 'Hajji' is en niet 'Ayman'. (zie verder)

Op datum van 23.03.2015 nam de Commissaris-generaal een afwijzende beslissing.

Dit is de bestreden beslissing."

2.1.2. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "art. 1, 2" van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van "de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, opgelegd door" artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de feiten zoals weergegeven door het CGVS stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

"In de bestreden beslissing leest men dat verzoeker geboren is op 15.03.1985 te Ayman, Yemen.

Echter, verzoeker heeft verklaard te zijn geboren te 'Hajji', Yemen. Dit staat ook vermeld op zijn bijlage 26.

Op de copie van zijn paspoort staat vermeld als geboorteplaats 'Yaman' (=Yemen).(stuk 11)

Verzoeker heeft een geboortecertificaat overgemaakt waaruit blijkt dat hij te Hajji, Yemen is geboren.

Het certificaat zelf is tevens opgemaakt te Hajji.(stuk 8)

De CGVS verwijst naar de problemen die verzoeker heeft gekend als gevolg van het berichten van een officier van de veiligheidspolitie van de frauduleuze praktijken van 'voormalig' Minister van Financiën Bachir Al Sadek Amli. Echter, deze persoon is nog steeds Minister van financiën in Sennar.

Verzoeker legt een nieuwsartikel voor dd. 31.03.2015 (betreffende een conflict tussen deze Bachir en een zakenman) waaruit blijkt dat Bachir Al Sadek Amli nog steeds Minister van Financiën te Sennar is. (stuk 7)

Dit is een belangrijk element bij het beoordelen van het risico op vervolging bij terugkeer.

Uit het feitenrelaas blijkt tevens dat de CGVS zich volledig fixeert op de problemen die verzoeker heeft gekend met Bachir Al Sadek Amli en gaat nergens in op de andere problemen die verzoeker in zijn land heeft gekend als gevolg van deelnames aan manifestaties (vragenlijst - stuk 9)".

Wat betreft de door hem neergelegde documenten merkt verzoeker op dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) alle documenten heeft getoond die toen in zijn bezit waren. Er werden kopies van gemaakt en er werd een lijst opgesteld van de overgelegde documenten. Hij heeft op dat moment ook zijn originele identiteitskaart voorgelegd (met foto, vingerafdrukken *et cetera*), waarvan men op de lijst echter niets terugvindt. Tijdens het gehoor op het CGVS heeft hij nogmaals zijn originele identiteitskaart bovengehaald. Het is voor verzoeker duidelijk dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar zijn originele identiteitskaart. Verzoeker wijst er verder op dat hij enkel een kopie van zijn paspoort kon voorleggen omdat dit document werd afgenomen. Op deze kopie wordt hetzelfde nummer hernomen als op zijn identiteitskaart. Bovendien werd door DVZ op de achterkant van de kopie van zijn paspoort een kopie gemaakt van de achterkant van zijn diploma met homologaties van zijn diploma die niets met zijn paspoort te maken hebben. Verzoeker meent dat hem geen knip- en plakwerk verweten kan worden en dat de kopie van zijn paspoort een begin van bewijs van zijn identiteit uitmaakt.

Verder voert verzoeker aan dat zijn originele identiteitsbewijs en zijn originele nationaliteitsbewijs authentieke akten zijn die volgens artikel 28 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) bewijskracht hebben in België. Het tegenbewijs is volgens verzoeker niet geleverd door verweerder. Daarenboven legt verzoeker tal van andere documenten neer waaruit dezelfde gegevens blijken en zijn zijn verklaringen omtrent zijn identiteit/nationaliteit/afkomst coherent en zonder tegenstrijdigheden. Bovendien gaf hij allerlei juiste informatie over het bestaan in Soedan van verschillende stammen, religie, taal *et cetera*. Hij meent dat niet kan worden getwijfeld aan zijn identiteit/nationaliteit/afkomst.

Vervolgens stelt verzoeker dat in de werkvergunning voor Koeweit verkeerdelijk wordt vermeld dat hij gehuwd is. Uit de originele officiële Soedanese akten (samenstelling gezin en fiche burgerlijke staat) blijkt dat hij niet gehuwd is. Verzoeker verwijst opnieuw naar artikel 28 WIPR. Tevens legde verzoeker een studentenkaart voor van het academiejaar 2002-2003 van de universiteit van Khartoem en zijn in 2009 aan de Jordanian Sudanese College behaalde diploma en bewijs van de studiejaren aan deze laatste universiteit. Hij is na 2003 van universiteit veranderd als gevolg van problemen na het bijwonen van manifestaties. Ook legde verzoeker een verblijfskaart voor Saoedi-Arabië en vliegtuigtickets voor die zijn verklaringen beamen en een bewijs vormen voor (de periode van) zijn verblijf buiten Soedan. Verweerder heeft volgens hem niet gevraagd om nadere toelichting bij deze documenten. Ook legt hij een kopie van zijn rijbewijs voor, dat hij in Saoedi-Arabië bekomen heeft en dat hetzelfde nummer vermeldt als zijn verblijfsdocument voor dit land. Hij is in het bezit van het origineel ervan. Verzoeker meent dat verweerder en de DVZ op zeer onzorgvuldige wijze te werk zijn gegaan bij de analyse van zijn documenten en dat zij er een soep van gemaakt hebben.

Vervolgens voert verzoeker aan dat enkel rekening werd gehouden met zijn beweerde problemen met Bachir Al Sadek Amlī. Zowel op de DVZ als op het CGVS heeft hij echter gewezen op het feit dat hij in Soedan meerdere problemen heeft gekend als gevolg van deelnames aan manifestaties en dat hij hiervoor gearresteerd werd en van universiteit moest veranderen. Verzoeker legde een brief neer van Gannam waaruit blijkt dat hij van oktober 2010 tot maart 2012 het bedrijf ondersteund heeft. Hij had deze brief reeds opgevraagd in februari (datum van de brief), maar hij werd pas later ondertekend en overhandigd aan verzoeker (in april). Pas na het ontvangen van de brief heeft hij de USB-stick met informatie over de frauduleuze praktijken overhandigd aan de officier van de veiligheidsdienst (twee dagen voor zijn vertrek). Hij meende een referentiebrief nodig te hebben om in Saoedi-Arabië nieuw werk te vinden. Wat betreft de namen van zijn medewerkers, wijst verzoeker erop dat het in Soedan gebruikelijk is, ook op kantoor, om mensen aan te spreken met een roepnaam en niet met de officiële familienaam of voornaam. Aangaande de USB-stick wijst verzoeker erop dat hij in Saoedi-Arabië enige tijd verbleef in een klein appartement samen met twaalf anderen en zonder een eigen ruimte of kast om zijn spullen in te bewaren. Naast zijn USB-stick is hij ook zijn telefoon, geld en andere zaken kwijtgeraakt, *“waarschijnlijk gestolen door medebewoners. Ook asielzoekers kunnen pech hebben en worden bestolen.”*

Omtrent zijn verblijf in Saoedi-Arabië stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Het CGVS wijst er op dat op de kopie van zijn paspoort geen stempel voorkomt van Saoedi-Arabië, maar wel van de Verenigde Arabische Emiraten. Verzoeker zou niet hebben vermeld dat hij daar geweest is. Verzoeker heeft hierboven reeds gewezen op de kopie van de achterkant van zijn diploma die verkeerdelijk werd gekopieerd op de achterkant van de kopie van zijn paspoort. De stempels op de achterkant van zijn diploma betreffen homologaties van verzoekers diploma voor Koeweit en de Verenigde Arabische Emiraten en deze hebben dus niets te maken met zijn paspoort. Verzoeker heeft een homologatie van zijn diploma bekomen voor de Verenigde Arabische Emiraten in 2011, omdat hij daar ooit een*

werkaanbieding had waar uiteindelijk niets van in huis gekomen is. Hij heeft dit niet vermeld omdat dit niets met zijn asielrelaas te maken heeft. Het is wel vreemd dat het CGVS de bewijswaarde van de kopie van het paspoort in vraag stelt wanneer het gaat om de identiteit van verzoeker, maar de bewijswaarde van de kopie van het paspoort niet in vraag stelt wanneer het CGVS denkt (en dan nog verkeerdelijk denkt door het knip-en plakwerk van DVZ) de geloofwaardigheid van verzoeker te kunnen in vraag stellen. Op de kopie van verzoeker zijn paspoort is enkel een stempel voor Koeweit te vinden. Verzoeker kan geen kopie voorleggen van zijn stempel van Saoedi-Arabië, maar hij verscheidene documenten neer die zijn verblijf in Saoedi-Arabië aantonen zoals, vliegtuigtickets, een verblijfsvergunning voor Saoedi-Arabië en een rijbewijs aldaar bekomen dat hetzelfde nummer vermeldt als op de verblijfsvergunning. Verzoeker legt tal van documenten neer ter staving van zijn relaas, maar die documenten worden meermaals door het CGVS verkeerd geïnterpreteerd en als gevolg daarvan stelt het CGVS niet alleen de bewijswaarde van deze documenten in vraag, maar ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Thans is het duidelijk dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijf in Saoedi-Arabië en Koeweit coherent en zonder tegenstrijdigheden zijn en tevens worden deze verklaringen ondersteund door de documenten die hij heeft neergelegd.”

Wat betreft het feit dat hij geen contact meer opnam met (M.E.F.), voert verzoeker aan dat hij wou dat zo weinig mogelijk mensen wisten waar hij was, niet enkel ter bescherming van zichzelf maar ook van zijn familie. Hij heeft wel contact opgenomen met de gemeenschappelijke vriend die hem met (M.E.F.) in contact bracht, omdat hij meer vertrouwen had in deze persoon. Tevens volgde hij de nieuwsberichten om te zien of zijn doorspelen van bezwarende informatie gevolgen had voor Bachir Al Sadek Amli. Er kan volgens hem niet gesteld worden dat hij geen interesse toonde in zijn zaak.

Aangaande de mensen die hem kwamen zoeken, wijst verzoeker erop dat hij deze informatie van zijn familieleden vernam. Deze mensen hadden nooit een officieel document bij. Tevens wijst verzoeker erop dat hij in het verleden reeds problemen had met de autoriteiten omwille van deelnames aan manifestaties. Hij vraagt zich af hoe hij kan weten wie naar hem komt zoeken en met welk doel.

Betreffende het feit dat hij tweemaal naar Soedan is teruggekeerd, stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“De eerste maal dat verzoeker terugkeerde naar Soedan vanuit Saoedi-Arabië was toen zijn verblijfsvergunning in Saoedi-Arabië kwam te vervallen en hij problemen kreeg met de persoon die in Saoedi-Arabië voor hem garant stond. Hij keerde terug naar Soedan en kon paspoortcontroles op de luchthaven mijden door de hulp in te roepen van een vriend. Vervolgens vertrok verzoeker naar Koeweit en keerde een tweede maal terug naar Soedan wanneer hij vernam dat zijn moeder ernstig ziek in het ziekenhuis lag. Het was verzoeker een eerste maal gelukt de paspoortcontroles te mijden, dus hij waagde een tweede maal zijn kans. Echter kon hij zijn vriend niet vinden en heeft dan toch beslist de paspoortcontroles te volgen. Hij had immers nog altijd niets vernomen van enig gevolg dat aan zijn doorspelen van bezwarende informatie was geven. Verzoeker werd echter opgepakt, mishandeld en komt later bij bewustzijn in een ziekenhuis. Zijn paspoort werd afgenomen, zijn verblijfskaart voor Koeweit en zijn bagage. Verzoeker heeft het ziekenhuis verlaten en met zijn familie afgesproken in het huis van zijn grootvader, hij is niet gewoon naar huis durven gaan. Verzoeker kon niet terugkeren naar Koeweit, zijn verblijfsvergunning was geldig tot november 2015, maar zijn paspoort was afgenomen en daarom ontvluchtte verzoeker het land naar Europa. Ook hier dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen steeds oprecht, coherent, zonder tegenstrijdigheden en geloofwaardig zijn.”*

Vervolgens merkt verzoeker op dat de *protection officer* tijdens het gehoor op het CGVS diende te vertalen van het Frans naar het Nederlands, daar de tolk tolkte van het Arabisch naar het Frans. Verzoeker vraagt zich af of de *protection officier* de Franse taal voldoende machtig was en dezelfde garanties kan bieden als de tolk. Gezien de vele fouten die gemaakt zijn aangaande verzoekers documenten en de vaak verkeerdelijke of onvolledige weergave of interpretatie van zijn verklaringen meent verzoeker dat ontkennend moet geantwoord worden op voorgaande vragen. Verzoeker verwijst naar het gehoorhandvest.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een nieuwsartikel van 31 maart 2015 (stuk 7), een kopie van de lijst van door hem op de DVZ voorgelegde documenten (stuk 8), een kopie van de op de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (stuk 9), een kopie van zijn identiteitskaart (stuk 10), een kopie van zijn paspoort (stuk 11), een werktoelating (stuk 12), een kopie van een fiche van burgerlijke staat (stuk 13), een kopie van een attest van samenstelling van zijn gezin (stuk 14), een kopie van zijn studentenkaart (stuk 15), een document en zijn diploma van de Jordanian Sudanese College For Science and Technology (stuk 16), een arbeidsovereenkomst (stuk 17) en een kopie van zijn Saoedi-Arabisch rijbewijs (stuk 18).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken met de nummers 7, 10, 14, 15 en 17 bij onderhavig verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de *protection officer* tijdens zijn gehoor op het CGVS diende te vertalen van het Frans naar het Nederlands omdat de tolk tolkte van het Arabisch naar het Frans, dient erop gewezen dat verzoeker de weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing bevestigd met uitzondering van zijn geboorteplaats (zie *sub* 2.1.1.). De essentiële elementen van zijn relaas stemmen dan ook overeen. Daarenboven laat verzoeker na *in concreto* te duiden waar of wanneer er volgens hem een fout in de vertaling was en verklaarde hij tijdens het gehoor dat hij de tolk goed begrepen heeft. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet er niet aan in de weg staat dat de *protection officer* zelf (deels) de rol van tolk waarneemt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen dan ook niet worden weerlegd door te wijzen op het feit dat de tolk tijdens het gehoor tolkte van het Arabisch naar het Frans en dat de *protection officer* vertaalde van het Frans naar het Nederlands. Wat betreft verzoekers verwijzing naar het gehoorhandvest, dient erop gewezen dat dit handvest geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker verder aanvoert dat er in de bestreden beslissing nergens wordt ingegaan op de problemen die hij in zijn land van herkomst heeft gekend als gevolg van deelnames aan manifestaties, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in Soedan de groep van Bachir Al Sadik in het algemeen vreest en dat hij bevestigde dat zijn vrees uitsluitend te maken heeft met de islamitische groep en meer bepaald Bachir Al Sadik (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien laat verzoeker na *in concreto* te duiden op welke wijze zijn deelname aan manifestaties – die hij inderdaad vermeldde op de DVZ (administratief dossier, stuk 9 en verzoekschrift, stuk 9) – een bijkomende reden was om zijn land van herkomst te verlaten en in België internationale bescherming te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet op zijn latere tewerkstelling voor de minister van financiën, dat hij omwille van deelname aan manifestaties in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat.

Waar verzoeker uitgebreid ingaat op de verschillende documenten die hij neerlegde (verzoekschrift, stukken 8, 11-13, 16 en 18) en meent dat er niet kan getwijfeld worden aan zijn identiteit/nationaliteit/afkomst, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze de documenten ter staving van zijn identiteit/nationaliteit/afkomst de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem aangevoerde concrete aanleiding om zijn land van herkomst te ontvluchten (de problemen rond Bachir) zouden kunnen weerleggen.

Wat betreft de referentiebrieven van Gannam komt verzoeker niet verder dan het verschaffen van een *post factum*-uitleg over het feit dat hij verklaarde dat de brief werd opgemaakt in februari 2012 terwijl hij gedateerd is op april 2012, terwijl hij geenszins weerlegt dat het niet aannemelijk is dat hij aan de persoon omwille van wie hij zijn vlucht uit zijn land van herkomst voorbereidt, een referentiebrieven vraagt. Dat hij de USB-stick pas na het ontvangen van de referentiebrieven aan (M.E.F.) overhandigde, doet hieraan geen afbreuk, aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij reeds lange tijd door had dat er in het bedrijf Gannam iets verkeerd liep en reeds sinds 2011 had gevoeld dat zijn leven in gevaar was (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 19).

Wat betreft de namen van de medewerkers bij Gannam stelt verzoeker dat het in Soedan gebruikelijk is dat mensen, ook op kantoor, elkaar aanspreken met een roepnaam en niet met de officiële familienaam of zelfs voornaam. Dit is echter niet meer dan een blote bewering, die wordt tegengesproken door het feit dat hij wel de volledige naam kent van een vriend van hem (gehoorverslag CGVS, p. 21). Dat hij wel de naam kent van een vriend maar niet van de medewerkers van Gannam die nauw betrokken zouden zijn bij de frauduleuze praktijken in dat bedrijf, is niet aannemelijk.

Ook verzoekers bewering dat zijn USB-stick in Saoedi-Arabië gestolen werd door een medebewoner, samen met zijn geld, zijn telefoon en nog andere spullen, is een blote *post factum*-bewering. Verzoeker brengt immers geen enkel bewijs bij ter staving van deze bewering, zoals bijvoorbeeld een bewijs van aangifte van de diefstal bij de Saoedi-Arabisch autoriteiten. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij de USB-stick is kwijtgeraakt en maakte hij geen enkele melding van een diefstal door medebewoners (gehoorverslag CGVS, p. 20). Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op zijn voorgehouden profiel van informaticus, er voor zou hebben gezorgd dat de gegevens op de USB-stick ook op andere plaatsen werden bewaard via tools die via het internet beschikbaar zijn.

Aangaande het feit dat hij geen contact opnam met (M.E.F.) stelt verzoeker dat hij meer vertrouwen had in zijn vriend dan in (M.E.F.) en dat hij de nieuwsberichten opvolgde om te weten of (M.E.F.) iets met de door hem verschaft informatie heeft gedaan. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat er vertrouwen was tussen hem en (M.E.F.) (gehoorverslag CGVS, p. 20). Later verklaarde hij dat zijn vriend hem vertelde dat (M.E.F.) niet te vertrouwen was en de informatie als een drukingsmiddel voor zijn eigen zaken zou gebruiken (gehoorverslag CGVS, p. 21). Er dient vastgesteld dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor op het CGVS, noch in onderhavig verzoekschrift kan aangeven of (M.E.F.) stappen ondernomen heeft met de informatie die hij van verzoeker bekwaam. Dat hij de nieuwsberichten volgde, is hiervoor geen afdoende verklaring. Immers, uit de nieuwsberichten is verzoeker er klaarblijkelijk niet in geslaagd hieromtrent iets te weten te komen, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij verdere stappen onderneemt om de evolutie van zijn handelen en dus van zijn problemen in zijn land van herkomst te achterhalen. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Hetzelfde geldt overigens voor het feit dat verzoeker niet weet wie of waarom er mensen bij zijn familie langskwamen op zoek naar hem. Indien hij omwille van zijn problemen in België internationale bescherming vraagt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich terdege informeert omtrent de mogelijke bedreigingen die aan zijn adres geuit worden. In onderhavig verzoekschrift kan verzoeker enkel bevestigen dat hij niet weet wie hem zocht of waarom.

Verder stelt de bestreden beslissing zeer terecht als volgt:

“Voorts is het niet aannemelijk dat u, terwijl u zegt dat u uw land moest ontvluchten, verklaart dat u tot tweemaal toe terug naar Soedan bent gegaan (zie gehoor CGVS, p 12 en p 14). U verklaart dat u een eerste keer terug naar Soedan keerde omwille van problemen met uw garant in Saoedi Arabië. U

verklaart hierover 'Mijn garant heeft de gelegenheid gegrepen om me enorme sommen te laten betalen. Geld dat ik niet had. En dus had ik het gevoel dat het minder goed ging in Saoedi Arabië. Tijdens die tijd is het me gelukt om een contract te krijgen in Kuwait. Ik heb gevraagd aan de garant om Saoedi Arabië te verlaten. Hij heeft het geweigerd dat ik Saoedi Arabië zou verlaten. Ik ben naar de ambassade van Soedan gegaan. En die heeft geweigerd om me te helpen. Ik heb gezegd dat de garant weigert om me te laten gaan. En uiteindelijk heb ik het probleem opgelost door andere Saoediërs langs mij te krijgen en zo is het dan opgelost geraakt. Ik ben dan terug naar Soedan gegaan.' (zie gehoor CGVS, p 12). Vooreerst is het niet aannemelijk dat u omwille van financiële problemen met uw garant beslist om terug te keren naar Soedan daar u verklaart dat uw leven er in gevaar is. Vervolgens is het niet aannemelijk dat u, die problemen zou hebben met de machthebbers van Soedan (zie gehoor CGVS, p 15) steun zoekt bij de Soedanese ambassade. Bovendien verklaart u dat u, met de hulp van een vriend, (M.A.), die dan weer iemand kende op de luchthaven, van wie u de naam niet kent, op een legale manier het land bent ingegaan (zie gehoor CGVS, p 13). Het tart elke geloofwaardigheid dat u niet meer informatie heeft over deze vriend en dat u hiervoor zelfs niets heeft moeten betalen. Uw vriend was zelfs niet op de hoogte van de situatie waar u bij betrokken was (zie gehoor CGVS, p 13). De tweede keer dat u terug naar Soedan keerde, werd u vervolgens bij de paspoort controle tegengehouden. Indien u daadwerkelijk een vrees koesterde jegens de Soedanese autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u deze keer geen veiligheidsmaatregelen trof en uw contacten aansprak. Bovendien is het niet aannemelijk dat iemand die werkelijk zou vrezen voor zijn leven beslist om terug naar zijn land te keren omdat zijn moeder ziek zou zijn en om er de Ramadan te vieren (zie gehoor CGVS, p 22). Opnieuw wordt de ernst van uw vrees danig ondermijnd." Dienaangaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer is. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker toch beslist om de paspoortcontroles te volgen bij zijn tweede terugkeer naar Soedan omdat hij nog altijd niets vernomen had van de gevolgen van zijn doorspelen van bezwarende informatie, wanneer hij in onderhavig verzoekschrift eveneens aanvoert dat hij niet enkel Bachir vreest, doch ook zijn land ontvlucht is omwille van deelnames aan manifestaties. Dergelijke incoherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Op welke manier het feit dat zijn verblijfsvergunning in Koeweit geldig is tot november 2015, de voormelde motieven zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien.

Er dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing: *"Tot slot dient te worden opgemerkt dat u verklaart te zijn gevlucht omdat u werd gemarteld in de gevangenis tijdens de ondervragingen. Echter, u verklaart dat ze u alleen vragen stelden over uw identiteit. De eerste dag waren het gewone vragen, naam... De tweede dag was het info, algemene info over mij. Ze hebben me niet ondervraagd. Ze hebben me die info gegeven. Ik was mishandeld. Verbaal. En ook, ze sloegen met hun handen. Ik was heel medewerkend. Maar het was provocatie van hun kant." (zie gehoor CGVS, p 22-23). U zei bovendien '...Tijdens mijn laatste arrestatie, ze hebben me niet ondervraagd over Bachir of zelfs maar mijn naam gezegd.'* (zie gehoor CGVS, p 15). *Opnieuw kan u niet concretiseren waarom u werd opgepakt en of dit effectief te maken heeft met uw vrees voor Bachir."* Deze motivering wordt als vaststaand beschouwd.

Gezien bovenstaande vaststellingen slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en alsnog aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging vanwege Bachir Al Sadek Amli en zijn islamitische groepering gegrond is.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS